

Andrew

Een paar maanden geleden, toen ik in dat ziekenhuisbed lag, had ik nooit gedacht dat ik nu nog zou leven, laat staan binnenkort vader zou worden en verloofd zou zijn met een vuilbekkende engel. Maar kijk mij nu eens. Kijk óns eens, Camryn en mij. We bekijken de wereld nu met heel andere ogen. De dingen zijn iets anders gelopen dan we gepland hadden. Maar lopen dingen ooit zoals we ze plannen? En geen van tweeën zou er nog iets aan willen veranderen, zelfs als we dat zouden kunnen.

Ik houd van deze stoel. Het was de lievelingsstoel van mijn vader en het enige uit zijn erfenis wat ik echt graag wilde hebben. Ja, ik erfde ook een vette cheque waarmee Camryn en ik het nog wel een poosje zullen kunnen uitzingen en ik kreeg de Chevelle niet te vergeten, maar de stoel heeft net zoveel sentimentele waarde voor me. Camryn vindt het een onding, maar dat zal ze niet hardop zeggen. Het was immers de stoel van mijn vader. Toch kan ik haar geen ongelijk geven; het ding is oud, het stinkt en er zit een brandgat in het kussen uit de tijd dat mijn vader nog rookte. Ik heb haar moeten beloven dat ik iemand zou laten komen om de stoel te reinigen. En dat zal ik ook doen. Zodra ze heeft uitgevogeld of ze in Galveston wil blijven of terug wil gaan naar North Carolina. Ik vind het allebei prima. Maar ik heb het idee dat ze niet zegt wat ze echt wil om mij te sparen.

Iemand zet de douche uit en een paar tellen later doet een harde bons de tussenmuur trillen. Ik spring mijn stoel uit en laat de

afstandsbediening op de vloer vallen terwijl ik naar de badkamer ren. In het voorbijgaan haal ik mijn scheen open aan de rand van de salontafel.

Ik gooi de badkamerdeur open. 'Is er iets gebeurd?'

Camryn schudt haar hoofd en grijnst terwijl ze bukt om haar föhn van de vloer naast het toilet te rapen.

Ik slaak een zucht van opluchting.

'Je bent nog meer paranoïde dan ik,' lacht ze.

Ze ziet dat ik over mijn scheenbeen wrijf, legt haar föhn op het badkamermeubel, komt naar me toe en geeft me een kus ergens op mijn mondhoek. 'Zo te zien ben ik niet degene die moet oppassen voor ongelukjes.' Ze glimlacht.

Ik pak haar bij de schouders en trek haar naar me toe voor ik mijn ene hand op haar kleine bolle buikje leg. Ik kan amper zien dat ze zwanger is. Ik had verwacht dat ze met vier maanden op zijn minst op een babynijlpaard zou lijken. Maar wat weet ik ervan?

'Misschien,' zei ik met het schaamrood op mijn kaken. 'Je hebt die föhn vast expres laten vallen om te zien hoe snel ik hier zou zijn.'

Ze kust mijn andere mondhoek voor ze overgaat tot een frontale aanval. Ze zoent me vol op de mond en drukt intussen haar natte naakte lichaam tegen me aan. Ik kreun met mijn lippen tegen de hare en sla mijn armen om haar heen.

Dan weet ik me nog net los te rukken voor ik in haar listige val loop. 'Hé, dame, je moet daarmee ophouden.'

Ze grijnst naar me. 'Wil je echt dat ik stop?' vraagt ze met die ondeugende glimlach van haar.

Ze jaagt me de stuipen op het lijf als ze dat doet. Ooit glimlachte ze net zo tijdens een gesprek, waarna ze drie hele dagen geen seks met me wilde hebben. De drie vreselijkste dagen van mijn leven.

'Nou nee,' zeg ik nerveus. 'Ik wil alleen maar zeggen dat we over precies dertig minuten een afspraak hebben bij de dokter.'

Ik hoop van harte dat ze de hele zwangerschap lang zo geil zal blijven. Ik heb gruwelverhalen gehoord over vrouwen die er wel pap van lusten, tot hun buik echt dik wordt en ze veranderen in vuurspuwende draken.

Dertig minuten. Shit. Ik kan haar tegen de wastafel zetten en heel snel...

Camryn lacht lief naar me, trekt de handdoek van de douche-stang en begint zich af te drogen. 'Ik ben over tien minuutjes klaar.' Ze gebaart dat ik de badkamer uit moet. 'En vergeet niet Georgia water te geven. Heb je je telefoon al gevonden?'

'Nog niet,' zeg ik terwijl ik al bij de deur ben. Maar dan draai ik me weer om en zeg met een suggestieve sexy grijns: 'Eh, we zouden...'

Ze slaat de deur voor mijn neus dicht. Lachend loop ik naar de kamer.

Ik stroop het appartement af, zoek onder kussens en op de vreemdste plekken naar mijn sleutels en vind ze ten slotte onder een stapel folders op het aanrecht. Ik blijf even staan en pak een brief op die ik van Camryn niet mag weggooien. Het was de brief waar ze naar keek toen ze de telefoniste van de alarmcentrale mijn adres gaf die ochtend dat ik voor haar ogen een epileptische aanval kreeg. Ik denk dat ze het gevoel heeft dat dat stuk papier mijn leven heeft gered. Maar uiteindelijk was het door dat papier dat ze erachter kwam wat me mankeerde. De toeval was onschuldig. Ik had er vaker een gehad. Ik had er zelfs nog een gehad in het hotel in New Orleans toen we nog niet op dezelfde kamer sliepen. Toen ik haar dat later vertelde was ze duidelijk niet blij met me.

Ze is voortdurend bang dat de tumor terug zal komen. Volgens mij is ze daar banger voor dan ik.

Als dat gebeurt, dan is het zo. We zullen er samen doorheen komen. Samen kunnen we alles aan.

'Tijd om te gaan, schat!' roep ik vanuit de kamer.

Ze komt de slaapkamer uit, gekleed in een nogal strakke spijkerbroek en een even strak T-shirt. En op hakken. Meen je dat nou? Hakken?

'Je gaat haar hoofdje nog afknellen in die spijkerbroek,' zeg ik.

'Nee, ik knel haar hoofdje niet af, of het zijne,' antwoordt ze terwijl ze haar tas van de bank pakt en over haar schouder hangt. 'Je bent wel heel zeker van jezelf, maar we zullen zien.' Ze pakt

mijn hand en we gaan naar buiten. Ik trek de deur met een ruk in het slot.

‘Ik weet gewoon dat het een meisje is,’ zeg ik zelfverzekerd.

‘Wil je wedden?’ Ze kijkt naar me met een brede grijns.

We stappen de milde novemberdag in en ik doe het portier van de auto voor haar open met een uitnodigend handgebaar. ‘Wat wil je wedden?’ vraag ik. ‘Je weet dat ik altijd in ben voor een weddenschap.’

Camryn stapt in en ik jog naar de bestuurderskant en laat me in de stoel zakken. Ik leg mijn polsen op het stuur en kijk haar afwachtend aan.

Ze lacht en bijt even in gedachten op haar onderlip. Haar lange blonde haar valt over haar schouders en de opwinding straalt uit haar blauwe ogen.

‘Jij bent degene die zo zeker lijkt van je zaak,’ zegt ze ten slotte. ‘Dus jij bedenkt waarom je wilt wedden en ik kijk of ik ermee instem of niet.’ Ze zwijgt opeens en wijst streng met haar vinger naar me. ‘Maar niets wat met seks te maken heeft. Volgens mij hebben we dat gebied aardig afgewerkt. Bedenk iets...’ – ze maakt rondjes met haar hand in de lucht – ‘ik weet niet... waarvoor lef nodig is of wat waarde heeft.’

Mm. Nu ben ik officieel de draad kwijt. Ik steek de sleutel in het contact, maar wacht even voor ik hem omdraai.

‘Oké, als het een meisje is, mag ik haar naam bedenken,’ zeg ik met een vertederde trotse glimlach.

Ze trekt iets met haar wenkbrauwen en steekt haar kin naar voren.

‘Dat vind ik niet zo’n goed idee. Dat is iets waar we allebei een zegje in moeten hebben, toch?’

‘Ja, misschien wel, maar vertrouw je me niet?’

Ze aarzelt. ‘Ja... Ik vertrouw je wel, maar...’

‘Maar niet met de naam van de baby.’ Ik trek een wenkbrauw op en kijk haar vragend aan. Heeft ze in de gaten dat ik haar in de maling neem?

Ze kan me niet meer recht aankijken en ziet er ongemakkelijk uit.

‘Nou?’ dring ik aan.

Camryn slaat haar armen over elkaar en zegt: ‘En welke naam had je precies in gedachten?’

‘Waarom denk je dat ik al een naam heb?’ Ik draai de sleutel om en de motor van de Chevelle begint te spinnen.

Ze kijkt me spottend aan en houdt haar hoofd scheef. ‘O, alsje-blijft, zeg. Je hebt er duidelijk al een gekozen. Anders zou je niet zo stellig beweren dat het een meisje is en weddenschappen met me afsluiten als we een afspraak hebben voor een echo.’

Ik wend mijn blik af, grinnik en zet de auto in zijn achteruit.

‘Lily,’ zeg ik en weet nog net een blik van Camryn op te vangen als we van de parkeerplaats af rijden. ‘Lily Marybeth Parrish.’

Een glimlachje trekt om haar mondhoeken.

‘Eigenlijk best leuk,’ zegt ze en haar glimlach wordt steeds breder. ‘Ik moet toegeven dat ik me een beetje zorgen maakte... Waarom Lily?’

‘Zomaar. Ik vind het een mooie naam.’

Ze lijkt niet overtuigd. Gespeeld wantrouwig knijpt ze haar ogen tot spleetjes als ze me aankijkt.

‘Ik meen het!’ zeg ik met een lach. ‘Ik ben al aan het nadenken over namen vanaf de dag dat je me het vertelde.’

De glimlach van Camryn wordt warm. Als ik niet zo’n stoere vent was, zou ik me nu laten gaan en blozen als een idioot.

‘Je zit al die tijd al over namen na te denken?’ Ze lijkt blij verrast.

Oké, nu bloos ik toch.

‘Yep,’ geef ik toe. ‘Ik heb nog geen goede jongensnaam bedacht, maar we hebben nog een paar maanden om daarover na te denken.’

Camryn zegt niets, maar kijkt me stralend aan. Ik heb geen idee wat er in haar hoofd omgaat, maar ik merk dat mijn wangen roder worden naarmate ze langer op die manier naar me kijkt.

‘Wat?’ vraag ik lachend.

Ze buigt zich naar me toe en legt haar hand tegen mijn gezicht. Haar vingertoppen trekken mijn kin naar haar toe. En ze kust me.

‘God, wat houd ik toch van je,’ fluistert ze.

Het duurt even voor ik merk dat ik zo breed grijns dat mijn gezicht ervan begint te trekken. 'Ik houd ook van jou. En doe nu je gordel maar om.' Ik wijs naar haar buik.

Ze schuift weer terug op haar plaats en klikt haar gordel vast.

Op weg naar de praktijk houden we allebei het dashboardklokje in de gaten. Nog acht minuten. Vijf. Drie. Ik denk dat zij zich er net zo sterk van bewust is als ik dat we op het punt staan voor de eerste keer onze zoon of dochter te zien.

Ja, nog maar een paar maanden geleden dacht ik dat ik niet lang meer zou leven...

'Ik word gek van dat wachten.' Camryn buigt zich opzij en fluistert in mijn oor.

Dit voelt heel vreemd. Ik zit in een wachtkamer die verder wordt bevolkt door zwangere vrouwen. Het voelt ongemakkelijk om oogcontact te maken. Een paar vrouwen zien er bepaald niet blij uit. Het lijkt wel of op de cover van alle mannentijdschriften een man prijkt die in een boot aan zijn duim een vis omhooghoudt. Ik doe net alsof ik een artikel lees.

'We zijn hier nog maar een minuut of tien,' fluister ik terug en wrijf geruststellend over haar dij. Het tijdschrift leg ik op mijn schoot.

'Weet ik. Ik ben gewoon nerveus.'

Ik pak net haar hand als een verpleegster in een roze uniform door een zijdeur binnenkomt en Camryns naam roept. We lopen met haar mee.

Ik ga op een stoel in een hoekje zitten terwijl Camryn zich uitkleedt en zo'n ziekenhuishemd aantrekt. Ik plaag haar dat ze niet zo met haar billen moet showen. Ze doet alsof ze beledigd is, maar het blosje op haar wangen vertelt iets anders. Dan is het weer wachten geblazen tot een verloskundige haar opwachting maakt. Ze heeft meteen al onze aandacht.

Na de begroeting wast ze haar handen en vraagt aan Camryn:

‘Heb je een uur voor je afspraak voldoende water gedronken?’

‘Ja, dat heb ik,’ antwoordt Camryn.

Ik merk wel dat ze bang is dat de echo zal laten zien dat er iets mis is met de baby. Ik heb haar keer op keer gezegd dat alles vast prima is, maar toch maakt ze zich zorgen.

Als ze vanaf de andere kant van het vertrek mijn blik zoekt, moet ik gewoon opstaan en naast haar gaan staan. De verloskundige werkt een hele vragenlijst af en trekt intussen latex handschoenen aan. Ik help zo veel mogelijk met de antwoorden, omdat Camryn met de seconde zenuwachtiger wordt en niet veel zegt. Ik knijp in haar hand om haar gerust te stellen.

De verloskundige knijpt een behoorlijke klodder gel uit een tube op de buik van Camryn, die diep inademt.

‘Wow, wat een tattoo heb je daar!’ zegt de verloskundige. ‘Het moet een hele zit zijn geweest om zo’n grote tattoo op je ribben te laten zetten.’

‘Ja, het was een bijzondere ervaring,’ zegt Camryn terwijl ze me een glimlach schenkt. ‘Het is Orpheus. Andrew heeft de andere helft. Eurydice. Maar dat is een lang verhaal.’

Trots trek ik mijn shirt omhoog om de verloskundige mijn helft te laten zien.

‘Heel bijzonder,’ zegt ze terwijl ze onze tattoos met elkaar vergelijkt. ‘Dat zie je niet elke dag.’

Dan richt ze zich weer op haar werk. Ze beweegt de transducer door de gel om te bepalen waar het hoofdje, de elleboog en de andere delen van de baby zitten. Glimlachend vertelt ze dat ‘alles er goed uitziet’ en ik voel Camryns vingers in mijn hand langzaam ontspannen. Ik zie hoe haar nerveuze en gespannen gezicht begint te stralen van opluchting en blijdschap en dat maakt me gelukkig.

‘Dus u weet zeker dat alles in orde is?’ vraagt Camryn. ‘Dat er helemaal niets mis is?’

De verloskundige knikt en werpt me een korte blik toe. ‘Ja, op dit moment zie ik niets waar ik me zorgen om maak. De baby groeit goed en beweegt normaal. Ook de hartslag is normaal. Volgens mij hoeft u zich nergens zorgen over te maken.’ Camryn kijkt

me aan en ik voel meteen dat we aan hetzelfde denken.

Mijn gevoel wordt bevestigd als de verloskundige zegt: 'Ik begrijp dat jullie willen weten of het een jongetje of een meisje is?' Camryn kijkt me weer aan. Verdomd, wat is ze mooi. Ik kan gewoon niet geloven dat ze mijn vrouw is. Ik kan er niet bij dat ze mijn kind draagt.

Ik ben nog in gedachten als Camryn me overvalt met de mededeling: 'Ik neem de weddenschap aan.' Ze lacht stralend en geeft een rukje aan mijn hand. Dan kijken we de verloskundige vol verwachting aan.

'Ja, als dat kan, graag,' antwoordt Camryn.

De verloskundige beweegt de transducer weer over een bepaald deel van Camryns buik. Ze lijkt haar oordeel nog een laatste keer te controleren voor ze onze spanning verbreekt.

'Nou, het is nog wat vroeg, maar... ik denk vooralsnog dat het een meisje is,' zegt ze uiteindelijk. 'Met twintig weken, bij jullie volgende echo, kunnen we het geslacht officieel vaststellen.'